

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ)

Ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 10
Ἀλλοδαπῆς Δε. χρ. 10

Ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου
μηνός.

ΑΓΩΝ

ΕΚΙΣΤΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτισίς ἀφορῶσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται
Πρὸς τὸν κ. I. Λαμπρόην, διηγητὴν
Ὀδὸς Ἰπποκράτους 5.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΘΩΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1902.

Ὁ ἀδίστακτος τόνος, μετ' οὗ ἀπήγγειλε τὰς ἐν ἄλλῃ στήλῃ δημοσιευομένας ἀποφάσεις τοῦ ὁ πρόεδρος τοῦ οἰκτροῦ κομιτάτου Μιχαηλῶσκη, μετὰ τὴν παντελῇ μάλιστα ἀποτυχίαν τοῦ ἐφετεινοῦ κινήματος, συνδυαζόμενος πρὸς τὴν καταφύρωσιν ἐγκληματικῆν προστασίαν, ἣν παρέχει ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις εἰς τὴν ἀπαισιωτάτην συμμορίαν, οὐδεμίαν καταλείπει ἀμφιβολίαν, ὅτι τοῦ μακεδονικοῦ προβλήματος ἡ λύσις θὰ ἐπιζητηθῇ διὰ παντός τρόπον ὑπὸ τῆς Βουλγαρίας, μηδ' αὐτῶν τῶν βιασιότητων ἐξαιρουμένων, προσεχέστατα. Ἀν μάλιστα ἀληθεύσῃ τὰ τηλεγραφήματα τῶν ἀγγλικῶν καὶ αὐστριακῶν ἐφημερίδων, ἡ βεβαίως τοῦ Βουλγάρου πρωθυπουργοῦ, ὅτι ἀσχυροὶ μεταρρυθμίσεων ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ ζήτημα ὑπεκινήθη ἤδη καὶ ἐνώπιον τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἐκείνου τῶν Βουλγάρων προστάτου, οὗ τὴν χεῖρα διαβλέπομεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀπανταχοῦ τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ἐχθρότης, ἐπιβουλὴ, ὑπονοήσεις κατὰ τὸν ἐθνικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν προμαχῶνα τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, διότι ὁ προστάτης οὗτος εἶναι, παρ' οὗ δανείζονται οἱ Βούλγαροι οὐ μόνον χρήματα, ἀλλὰ καὶ τὸ θράσος καὶ τὴν ἀναισχυντίαν πρὸς πᾶσαν ἀντιμίαν καὶ πρὸς πᾶσαν πολιτικὴν κακοήθειαν, διότι ὁ προστάτης οὗτος εἶναι ὁ διαγινώσκων, ὅτι μετὰ Μακεδονίας ἐλληνικῆς ὁ νοτιοσλαβικὸς κόσμος θὰ εἶναι ἀσθενέστατος ὄργανον πρὸς πραγμάτωσιν τῶν ἀπαισιῶν σχεδίων τοῦ, διότι ὁ προστάτης οὗτος εἶναι ὁ ἀπαρεγκλίτως βαίνων ἀπὸ μίᾶς ἐκατονταετηρίδος εἰς τὸ μεμελετημένον σχέδιον τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξαφανίσεως ἀπὸ προσώπου τῆς νοτιανατολικῆς Εὐρώπης πάσης ἐθνικῆς ὑπάρξεως καὶ ἱστορικῆς ἀποστολῆς τοῦ ἐλληνικοῦ γένους.

Περὶ τούτου, ὡ ἀδελφοὶ ἐλευθεροὶ Ἕλληνες οἱ συγκινοῦμενοι πρὸ τῶν στοριῶν τῶν καλῶν, ἀφ' ὧν μέχρι τοῦδε τσαυτὰ ἐθνικὰ δυνεῖδη καὶ κατασχύναι, τσαυτὰ συμφοραὶ καὶ ἀνωμαλῖαι τοῦ τε πολιτικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἡμῶν βίου ἀπέρρευσαν, περὶ τούτου, ὡ μεγαλόστομοι κήρυκες τῶν θεσμῶν καὶ τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν, ἃς μόνον πρὸ τῶν ἐκλογῶν καὶ κατ' αὐτὰς ἐνθυμίσθη ἡμεῖς, οὓς ἀναισθητοὺς ἀφῆκεν παραδειγματικὴ δικαιοσύνη ἑλλειψίς, μοναδικὴ διοικητικὴ ἀθλιότης, ἀσυνείδητος σπατάλη τῶν δημοσίων πόρων, ἐλλειψὶς καὶ ἀνισόρροπος ἐκπαίδευσις, οἰκτροτάτη στρατιωτικὴ ἀσυνταξία, οἷον οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου εἶδε ποτέ τις, περὶ τούτου καὶ μόνον προκρίνεται, περὶ τοῦ ὅτι ἐν τοῖς σχεδίοις τοῦ πανσλαβισμοῦ διεγράφη τὸ δικαίωμα ἡμῶν νὰ ζήσωμεν, ὅπου ἐπὶ τρισχίλια καὶ ἐπέκεινα ἔτη ἐξήσαμεν φωτίζοντες τὴν οἰκουμένην καὶ αἰεὶ μεγαλουργόντες.

Πρὸς Θεοὺ! δὲν ἐπληρώθη εἰσέτι τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν τὸ ποτήριον καὶ τὰ τσαυτὰ, ἃ παλαιόμεθα κακὰ, δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ προκαλέσωσι τοῦ καθολικοῦ νόμου τῆς ἀντιδράσεως τὴν σωτηριώδη ἐνέργειαν; Ἐσάφημεν πάντες ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι μέχρι τοσούτου, ὥστε τὰ τραχέα, ἀμείλικτα, βαθύτατα πλήγματα τοῦ πανσλαβισμοῦ καὶ οἱ ξιφισμοὶ εὐρίσκουσι σάρκα γαγγραινώδεις καὶ ἀποπιπτούσας, δὲν ἀρκοῦσι δὲ τὰ κτυπήματα ταῦτα μηδὲ πόνου στεναγμῶν ν' ἀποσπάσωσι καὶ ἐξεφραυλίσθωμεν ἡθικῶς ἐπὶ τοσούτον, ὥστε νὰ τρέχωμεν ὡς ἀγέλαι ἀλόγων βοσκημάτων κατόπιν τῶν ἐλκεῶν συμπερόντων ἐγωισμοῦ ἐπινοειδίστου;

Διότι εἰς τοιοῦτος ἀγῶνας κατ' οὐσίαν καλούμεθα, ὅσα δῆποτε καὶ ἂν σωρεύῃ ἡ σοφιστεία ἐπιχειρήματα.

Πρέπει καὶ πάλιν νὰ ἐπαναλάβωμεν, ὅτι ἰδρύοντες τὸ φύλλον τοῦτο, τὸ ἄσχημον καὶ λαορόβιον, ὡς ἐχαρακτηρίσθη ποτὲ ὑπὸ τῶν συρφετῶν ἐκείνων, ὧν τὴν γραφίδα κινεῖ τῆς πεντάρας ὁ ἀνίκτος ἔρω, τὸ ἐν τούτοις παρὰ τὸ μικρόσχημόν του εἰς οὐδεμίαν γῆς γωνίαν, ἐνθα Ἕλληνας, ἄγνωστον, δὲν ἐφιλοδοξῶμεν τούτους τῶν πολιτικῶν νὰ ψέξωμεν καὶ ἐκείνους νὰ ἐπαινέσωμεν, τούτων νὰ εἰμεθα φίλοι καὶ ἐκείνων ἐχθροὶ οὐδὲνα ἄρα θὰ προτρέψωμεν τούτου τοῦ πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ τὴν

πολιτικὴν πορείαν νὰ ἐπιδουκίμασθαι διὰ τῆς ψῆφου τοῦ καὶ ἐκείνου νὰ καταψηφίσθαι. Ὅχι! δὲν ἀγωνίζομεθα περὶ προσώπων, παλαιόμεν περὶ σκοπῶν μακροβιωτέρων τῶν προσώπων καὶ εἰς καὶ μόνος σκοπὸς πρόκειται σήμερον ἡμῖν τοῖς Ἕλλησι πᾶσιν ἐλευθεροῖς καὶ ἀλυτρώτοις καὶ ὅπου δῆποτε ἂν γῆς εὐρίσκωνται, ἡ ἐπείγουσα, ἡ μηδὲ στιγμῆς ἀναβολὴν ἐπιδεχομένη στρατιωτικὴ τῆς Ἑλλάδος σύνταξις, ὁ καταρτισμὸς στρατοῦ, στρατοῦ καὶ μυριάκις στρατοῦ.

Τούτο προτρέπομεν πάντα Ἕλληνα νὰ λάβῃ ὡς σύνθημα τῆς ἐνασχέσεως τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων. Ἄς μείνῃ ἡ ὑπεστώσα κυβέρνησις, ἃς ἔλθῃ μετ' αὐτὴν οἷα δῆποτε ἐκ τῶν ἐκλογῶν ἄλλη, ἀλλ' ἡ κυβέρνησις, ἣτις θὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῆς βουλῆς χωρὶς νὰ φέρῃ μετ' ἑαυτῆς πρώτα πάντων τὰ στρατιωτικὰ νομοσχέδια τοῦ Διαδόχου, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ μηδ' εἰκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας ἐπὶ τῆς ἀρχῆς χωρὶς νὰ καταπέσῃ λιθοβολουμένη. Τοιαύτην ἐπιτακτικὴν ἐντολὴν πρέπει νὰ δώσῃ ὁ ἐλληνικὸς λαὸς εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς ὑστερίας τῆς 17 Νοεμβρίου κυβερνήτας του καὶ μόνον τοιαύτην δίδων τὴν ἐντολὴν του καὶ οὕτω προτιθέμενος νὰ τιμωρήσῃ τοὺς παραδιστάς τῆς, θὰ δείξῃ, ὅτι ἔχει συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ ὡς ἔθνους, τῶν δικαιωμάτων του ὡς λαοῦ ἐλευθεροῦ, ἀξίον νὰ πρωτοστατήσῃ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ ἂ κατωρθώσῃ τοῦτο ἐπὶ τρισχίλια ἔτη.

Ο "ΑΓΩΝ", ΕΝ Τῇ ΑΛΥΤΡΩΤΩ.

Ἡ Ἀνακάθαρσις τοῦ ἀνωτέρου κλήρου. — Αἱ ἐπαρχίαι Μαροναίης καὶ Σερωνιτίσσης. — Ἡ πενιχρὰ ἠθικῶς κατάστασις τῆς ἱεραρχίας καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη διάσωσις τοῦ γοῦτρου αὐτῆς. — Ἡ ἐν Μακεδονίᾳ κατάστασις, οἱ φόβοι τῶν αὐτόθι Ἑλλήνων καὶ ἡ οἰκονομικὴ κατὰπτωσις τῆς χώρας. — Ὁ ἐξ αὐτῆς κίνδυνος.

Ἐν Κων/πόλει τῇ 28 Ὀκτωβρίου 1902

Τὸ πνεῦμα τῆς ἀνακαθάρσεως καὶ ἀνασυντάξεως καὶ ὅλου μὲν τοῦ κλήρου μάλιστα δὲ τῆς ἀνωτάτης ἱεραρχίας, ὅπου μετ' ἀγαστοῦ ζήλου ἀνέλαβεν ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ ἐξακολουθεῖ ἐπιπνεῖν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ εὐεργετικῇ ἀποτελεσματικότητι. Οὕτω κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα ἄξιαι λόγου μεταβολαὶ ἐγένοντο δικαιοῦμεναι ὅχι μόνον νὰ τῶν ἰδιαζούσης προσοχῆς ἀλλὰ καὶ ἀγαθῆς νὰ προκαλέσωσι σκέψεις περὶ τῆς συνόλου καὶ ἀγρυπνοῦ φροντίδος, ἣν τὸ ἀντάτων ἐν Κωνσταντινὺ πόλει κέντρον λαμβάνει διὰ τὴν περιφρονήσιν τῶν Ἑθνικῶν ἡμῶν δικαιωμάτων. Δυστυχῶς αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀφορμὴν κυρίαν εἶχον τὰ προσωπικὰ συμφέροντα καὶ τὴν ὁρμήν εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἰδιωτείας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ κκιςτὰ ἀπέδωκαν ἀποτελέσματα πρὸς ζημίαν συντόκτα ἀνεπαρόβωτον.

Ἡ ἐπαρχία Μαροναίης ἐπικρατοῦσα διὰ τὴν θέσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐνστάσαν πολιτικὴν κατάστασιν, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἰδῇ διάδοχον τοῦ μητροπολίτου αὐτῆς Ἰωακείμ τὸν ἀπὸ Σηλυβρίας Κωνσταντῖνον, ἀνθρώπον ἀνικανώτατον, μόνονος παλμπαῖδα καὶ διὰ πᾶν ἄλλο κατὰλληλον ἢ διὰ τὴν ἀνέληψιν καὶ ἀπλὴν ἀκόμη ἱερέως καθήκοντων. Ἡ κρητοῦσα δὲ αὐτοῦ πολιτικὴ πρὸ τῆς πατριαρχείας Ἰωακείμ τοῦ Γ' δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν τοιαύτην τοῦ ἀνθρώπου ἐλλείψιν καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ σκεφθῇ πόσα συμπερόντα καὶ πόσους κινδύνους ἐνέκλειεν ἡ ἐπαρχία αὕτη ἔπαιυεν ἀμέσως νὰ τοποθετήσῃ εἰς αὐτὴν ἐκεῖνον ὅστις ἐν τῇ ἡσυχωτάτῃ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Σηλυβρίας κατάρθωσε νὰ δημιουργήσῃ πλῆθος ζητημάτων. Εὐτυχῶς οἱ ἐπαρχιωτὰ Μαροναίης εἶναι ἄνθρωποι σθεναροὶ καὶ φιλότιμοι, καὶ τοῦτο συνετέλεσε ὅχι μόνον νὰ περισώσῃ τὴν ἰδίαν αὐτῶν μητρόπολιν, ἀλλὰ καὶ τὰς γειτονικὰς αἰτίας ἀναποδράτως πιπτοῦσας αὐτῆς θὰ ἐπὶ πόνον ἀλλεπαλλήλως. Ὁ πόλεμος τὸν ὅποιον ἐκίνησαν κατὰ τοῦ μητροπολίτου αὐτῶν ὑπῆρξεν εὐγενὴς καὶ ἐπέφερε τὰ μετὰ δικαίαν ἐπιβίαν ἀναμενόμενον ἀποτέλεσμα, τὴν παῦσιν δυνάτον αὐτοῦ. Διάδοχος αὐτοῦ διορίσθη ὁ μητροπολίτης Ἀγκύρας, κληρικὸς μετ' ἱκανοῦ ἐφωδιασμένους ζήλου καὶ ἀρετῆς πέρας ἀφότου διετέλεσε μητροπολίτης Βοδενῶν. Ἀναλόγως φύσεως μεταβολὴ ἐγένετο καὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σερωνιτίσσης, ἐντάκτως ἐπικαίρως,

ὅπου ὁ μητροπολίτης χωρὶς νὰ ἦναι ἀνίκανος καὶ ἀδύνατος κατεδείχθη ἀκατάλληλος. Διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον ἐπαρχίαν κατὰλληλον, ὡς καλῶς γνωρίζων τὴν τοῦρκικὴν, ἥκιστα δὲ πρὸς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ πολιτικὴν προσφικωμένον ἡστοχῆσεν ἀπεριφράστως ἐν τῇ διοικήσει τῆς μητροπόλεως ταύτης περιελθὼν πρὸς ἐπίμετρον εἰς σύγκρουσιν πρὸς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες κἀλλιον αὐτοῦ γνωρίζοντες τὰ ἐν Μακεδονίᾳ ἐλληνικὰ συμφέροντα διάφορον ἐνόουν νὰ ἀκολουθήσωσι πολιτικῇ. Τὸ κακὸν εὐτυχῶς προεβλήθη ἐγκρίτως, ὁ δὲ διάδοχος αὐτοῦ ἀρχιμανδρ. Γερβάσιος Ὁρολογᾶς, μεγάλῃν καὶ ἀσφαλῇ τῶν μακεδονικῶν πραγμάτων κεκτημένος πείραν, πειστικῶς δὲ παρασχὼν δείγματα τοῦ ἡεμουργοῦ αὐτοῦ ζήλου, φαίνεται πολλὰ ὑποσχόμενος ὑπὲρ αἰσιωτέρου τινος κατὰ τὰ μέρη ταῦτα μέλλοντος.

Ἐκ τῶν μεταβολῶν τούτων ἀνεκινήθη καὶ αὐτὸς ζῶντος τὸ ζήτημα τῆς ὑποδοπῆς θέσεως καὶ ἡθικῆς πενιχρότητος τῶν παρ' ἡμῖν ἀρχιερέων. Ὅσοι προάγεται ἡ μόρφωσις καὶ πληθύνονται τὰ συμφέροντα καὶ αἱ ἀνάγκαι ἡμῶν ἐπὶ τοσούτον ζῶντὰ καταφαίνεται καὶ ἡ οἰκτρὰ θέσις, εἰς τὴν ὅποιαν διατελεῖ ὁ ἀνώτερος ἡμῶν κλῆρος. Στάσιμος, μὴ παρακολουθῶν ποσῶς τὰς φάσεις τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν, ἐπὶ τοπικῶν τιμῶν καὶ σκωληκοβότων βαίνων ἀρχὸν καὶ ἐκαστὴν ἡμέραν ἀναφίνεται ὑπολειπόμενος τῶν μεγάλων αὐτοῦ καθηκόντων καὶ τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς.

Ἐνῶ δὲ ἡλλάσκει αἱ συνθήκαι τοῦ βίου καὶ ἰδνημιουργήσαντος τόσῳ ἀπείσιτικοῦ καὶ προφανέως κινδύνου, αὐτοὺς ἐξακολουθεῖ θεωρῶν τὸ ἔργον αὐτοῦ καθαρῶς τυπικὸν καὶ οὐσιωδῶς πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ μικρῶν ἀντιλήψεων καὶ αἰσθημάτων ἀποβλέπων. Καὶ ὥστε μὴ ἴσκει, ὅτι δὲν προὐκρῆσαι περισσώτερον τῶν πρὸ αἰῶνος προκατόχων αὐτοῦ, ἀπέβαλεν εἰς ἐπίμετρον καὶ τὰς ἡθικὰς αὐτῶν ἀρχὰς κυλιόμενος σήμερον κατὰ μέγα μέρος ἐν τῇ παραλυσίᾳ καὶ τῇ ἀπολαύσει τῆς ὕλης. Αἱ τελευταῖαι ἀνακονομῆσαι ἐπὶ ἡθικοῖς παραπτώμασι καταγγέλλεται τῷ μητροπολίτῳ Καστορίας καὶ Σάμου (!!) εἶνε προχειρὸς ἀποδείξις, ἐμβάλλουσι δ' εἰς ἀπελπίσιν αὐτὸ τοῦτο τοῦ, σκεπτομένου περὶ τῆς τύχης τῶν ζωτικωτέρων ἡμῶν συμφερόντων, ἄτινα ἀνέκαθεν ὑπεστήριζεν καὶ οὐχὶ ἀπαξ δίσσωνεν ὁ κλῆρος. Ἡ περὶ θεραπείας τοῦ κακοῦ φροντίς πρέπει νὰ ἦ ἐνδελεχῆς καὶ ἀμείλικτος ὅπου δεῖ, ἐὰν δὲ καὶ σήμερον ὑπάρχῃσιν ἀκόμη ἀρχιερεῖς ἐν τῇ Συνόδῳ ἐνοσούντες ἀντὶ πάσης ὑσίας νὰ περισώσωσιν ἀνθρώπους καὶ ἀνίκανους αὐτῶν συναδέλφους, ἃς ἐπιβλήθῃ ὁ ἀνώτατος τῆς Ἐκκλησίας ἀρχηγὸς καὶ διὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γοῦτρου ἃς ἀποκαθάρσῃ τὴν κόπρον ταύτην τοῦ Αὐγείου, ἣν ἀπὸ τόσων ἐτῶν συνεσώρευον ἐν ἀκηδίᾳ καὶ ἡ ἀθλιότης τῶν κατὰ καιροὺς ἐν τοῖς πράγμασι.

Ἐκόπασεν ὁ ἐκ τῶν βουλγαρικῶν πραξικοπημάτων ὁρμῶς, δὲν παρήλθεν ὅμως καὶ ἡ ταραχὴ τῶν σκληρῶς δοκιμασθέντων καὶ δοκιμαζομένων κατόικων τῆς Μακεδονίας. Οἱ περὶ τὸ Μελνίκον καὶ ἐν αὐτῷ μάλιστα διατελοῦσιν ἀκόμη ὑπὸ τὴν ζωηρὴν ἐντύπωσιν τῆς ὡς ἐκ θαύματος διασώσεως αὐτῶν καὶ τῶν ὑπαρχόντων τῶν ἀπὸ τῆς ληστρικῆς τῶν βουλγαρικῶν σιφῶν ἐπιδρομῆς. Ἡ κατάσταση εἶναι σήμερον ἡσυχωτέρα χάρῃς εἰς τινα κυβερνητικὰ μέτρα, ἔστω καὶ ἀργὰ καὶ μετὰ νωβρότητος ληφθέντα: ἀλλ' οἱ κάτοικοι ἐξακολουθοῦσι φοβεῖσθαι τὸ μέλλον καὶ μάλιστα μετ' ὑπονοῶν πολλὴ ζῴησιον τῶν πρὶν. Ὅ,τι δὲ μέγας ὀδύναται ἰὰ προκαλεῖται σήμερον φροντίδας εἶναι ἡ ἀποτίσις συνεπὶ τῶν τελευταίων γεγονότων ἀρξαιμένη μετοικεσία τῶν ὁμογενῶν εἰς τὰς κεντροικωτέρας πόλεις τοῦτέστι τὴν Θεσσαλονικίαν, τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ τὴν πρωτεύουσιν. Βλέποντες καὶ ἐκστῆν προειδυμένους τὴν ζῴην τῶν προτιμῶν νὰ ἐγκαταλιπῶσι τὰ πάντα, κτήματα δὲ καὶ καταστήματα ἀπεμπολοῦνται ἀντὶ ὑπαίτιον τιμήματος. Οὕτω πρὸς τὴν ἀπώλειαν τοῦ κτήμενος ἰδῶντος ἔχομεν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς περιουσίας, ἄνθρωποι δὲ εὐποροὶ καὶ ἀπὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένοι ἀναγκάζονται χάρῃ τῆς ἀσφαλείας αὐτῶν νὰ φεύγῃσι καὶ νὰ ζητήσωσι ἀλλοθὺ ἀβάσαν μέλλον καὶ ἐπίπονον ζῶν. Ἐνεκέρησαν ἀρκετὰ τιμολιπωρούμενοι ἐπὶ τόσα ἔτη σήμερον ἤρχισαν ἀποβάλλοντες πλεον τὰς ἰδίας ἐλπίδας τῶν καὶ ζητούντες τὴν ἀτομικὴν σωτηρίαν. Οὐδεὶς ἀκαιοῦται νὰ κατακρίνῃ αὐτοὺς ὅτι δὲν ἐπράξαν ὅ,τι ἠδύναντο οἱ γενειότεροι καὶ μᾶλλον καρτεροὶ ἐλπίδων ὡρισμένους ἐπὶ τὴν ἐπαρχίαν τῶν μεταρρυθρίσεων. Ἀλλ' ἂν καὶ τὴν ὁρμὴν ταύτην δὲν γίνῃ τοιοῦτον τι, καθὰ σαφὲς βεβαιούται, ἡ τύχη τῆς Μακεδονίας δι' ἡμᾶς ὅχι πλεον ὑπὸ τὴν ἐποφὴν τῶν διεκδικουμένων ἐθνικῶν δικαιωμάτων ἀλλ' ὑπὸ τῇ ἀντιλήψει τῆς ἐθνικῆς εὐημερίας καὶ προτεραιότητος θὰ ἦναι κυριολεκτικῶς κατεστραμμένη.

Ἡ ΕΝ ΗΠΕΙΡΩ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Καὶ αἱ γνώμαι τοῦ βουλευτοῦ τοῦ Ιουλιάνου.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Πρεβέζης ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1902 τὰ ἐπόμενα:

Ὁ κ. S. Giuliano ἐν ταῖς ἐξ Ἰωαννίνων ἀνταποκρίσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Ἰταλίας δὲν παύει τοῦ νὰ ἐμφωρῇται εὐμενῶν μετὰ τῷ Ἑλληνικῷ ἔθνεϊ διαθέσεων καὶ αἰσθημάτων ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐντελῶς ἀμερολήπτως ἐν ταῖς περὶ Ἠπείρου καὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς κρίσεις αὐτοῦ. Τούτο δὲ δὲν πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἐλλείψιν εὐκρινείας ἐκ μέρους τοῦ εὐγενέως μαρκήσιου, ἀλλ' εἰς ἐσφαλμέναν μὲν βεβαίως, σκοπίμως δὲ τοιαύτας δοθείσας αὐτῷ πληροφορίας κατὰ τὸ βραχυτάτον ἄλλως τε διάστημα τῆς ἐν Ἰωαννίνους διαμονῆς του, καὶ ὁ ἥδυναντο ὁ ἴδιος νὰ παρωδῇ δι' αὐτοῦ τὸ τοῦ μεγάλου προγόνου του Καίσαρος veni... et non vidi, ἀφοῦ καὶ ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ ἀνομολογῇ, ὅτι αἰὲν μὴ εὐρίσκειν ἐν Πρεβέζῃ τὸν ἐπίτηδες σταλιντα εἰς προὔπαντησιν τοῦ Ἰταλὸν διερμηνεῖα κ. Giulietti ἥβλεν εὐρεθῇ ἐν ἀμνησίᾳ. ἵνα συνενοήται ἑλληνιστὶ μετὰ τῶν καὶ ὁδὸν χαντζήδων καὶ ἀμαχηταδῶν καὶ συσφαιρίδων δ' αὐτῶν 4 στίχων τοῦ Ἀνακρέοντος 5 τοῦ Ὀμήρου καὶ 10 γραμμῶν τοῦ Ξενοφώντος δηλ. ὅλων τῶν ὀλίγων γνώσεών του ἐκ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης.

Ἀναγνωρίζει μὲν πάντοτε τὸν καθαρῶς Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα τῆς Ἠπείρου καὶ τοὺς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνώσεως πόθους τῶν κατοίκων αὐτῆς, δὲν ἀποδίδει δὲ οὐδένα ὑπεροβουλίας πολιτικῆς σκοπὸν εἰς τὰ ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ κ. Προξένου τῆς Ἰταλίας παραγγεῖλαι πλὴν τῆς σκοπομένης προαγωγῆς τῶν ἐμπορικῶν Ἰταλικῶν συμφερόντων! Ἀποκαλεῖ τὸ γνωστὸν τρίτεχρον ἐργαστήριον Σχολὴν μετριόφροναν, χαρίεσσαν καὶ ἀφελῆ (scuola modesta, graziosa e genuina καὶ ἀπορεῖ διατὶ τοσούτος περὶ αὐτῆς μέγας ἡγήθη πάταγος καὶ τηλικαῦται ὑποψαί!

Ἀς ἐπιτρέψῃ ὅμως ἡμῖν ὁ εὐγενὴς μαρκήσιος νὰ παρατηρήσωμεν αὐτῷ ὅτι ἡ μετριοφροσύνη τοῦ τεχνουργικοῦ ἐκείνου Σχολείου ἴαν μὴ διεγείρῃ ὑποψίας ἐξιταλισμοῦ (!) τῆς Ἠπείρου (!), πάντως ὅμως μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ κ. Millevre διαβεβημάτων συνδυαζόμενον δὲν ἀποκρύπτει παρ' ἐκείνους τὴν ἐπιδικωμένην ὀπισθοδουλικὴν ἐνέργειαν χάρῃ ἄλλων σκοπῶν, καίτοι ἡ ἰδρυσις αὐτοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῷ ἀτμῇ Ἠπείρω εἶνε ἀνόχημα ἀφελῆς, εἰ μὴ τι ἄλλο! Ἐπικρίνει ὁ κ. San Giuliano τὴν διαγωγὴν τῆς πρὸ 10:ίας Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, ἣτις χάρῃ γλίσχρου οἰκονομίας κατήργησε τὰ τότε ἰδρυθέντα ἐν Ἰωαννίνους καὶ Πρεβέζῃ Ἰταλικά Σχολεῖα. — Ὡς πρὸς τοῦτο πολὺ ἀπεχούσας τῆς ἀληθείας πληροφορίας ἔλαβεν ὁ κ. μαρκήσιος. Ἐν εἰς τὴν καταργήσιν τῶν τότε Ἰταλικῶν Σχολείων συνετέλεσεν ἡ πρὸς οἰκονομίας ὀρθὴ καὶ πρακτικὴ σκέψις τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, τοῦτο δὲν γνωρίζομεν, οὐτε μὰς ἐνδιαφέρει νὰ μάθωμεν, ἐκεῖνο ὅμως ὅπου εἶναι θετικὸν καὶ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὰ Σχολεῖα ἐκεῖνα περιέπεσαν εἰς οὐχάτων μαρμαρῶν (ὡς σπῆρος ἐπὶ ἀχόνου γῆς) δι' ἐλλείψιν μαθητῶν, περιορισθέντος ἐν τέλει τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν εἰς 10 Ἰσραηλιτοποιδας χάρῃ τῶν ὁποίων καὶ μόνον δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ δαπανᾷται χρήμα καὶ νὰ γίνηται λόγος. Ἐὰν ὁ κ. μαρκήσιος ἐλάμβανε τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν καὶ κόπον νὰ μελετήσῃ καὶ τὰ πρὸ ἐν ἐνεργείᾳ μετὰ κεκλεισμένων ὡς τῶν ὑποφῶν λειτουργήσας Ἰταλικῆς χειροτεχνικῆς σχολῆς δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἤθελε συνεπῶς τὰ συστήσει εἰς ἀνακαλήφθῃ καὶ πάλιν λίαν ἐπωφελεῖς ἡ αὕτη οἰκονομία, ἵνα μὴ ἐκτῇται ματαίως τὸ γόητρον τῆς Κυβερνήσεως τοῦ καὶ ἀπαλλοτριούται οἱ διὰ πολλοὺς λόγους ὑσιτάμενοι δεσμοὶ ἀγάπης καὶ συμπάθειας μεταξὺ δυο κατὰ πολλὰ ὁμοίων τὰς τύχας καὶ τὰς περιπετείας ἀδελφῶν καὶ φίλων ἐθνῶν!

ΕΘΝΟΓΕΝΕΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

Οἰκτρά διδασκαλία τοῦ δυτικοῦ κλήρου. — Αἱ μάταιαι τῶν Ἑλλήνων προσπάθειαι.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Κοδδάμπας τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ 20 Ὀκτωβρίου 1902 τὰ ἀκόλουθα:

Πρὸς μὲν καὶ ἐπέκεινα Μελιταία οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἐκ μητρὸς, τεσσάρων θυγατέρων, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ δύο εἰς ὄμιον ἡλικίαν, καὶ οὐδὲν ἡλικιωμένον ἔτιπας, περὶ πολλῶν ἐτῶν ζωῆς ἐνταῦθα, περιπεσοῦσα δὲ ἐσχάτως εἰς δεινὴν θέσιν

* *

* 1

116

* *

* :

586

* *

✻ ✻

* *

* *

* *

24

τὸ

32

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Π. Δ. Σακελλαρίου.